

BROJANJE POGREŠAKA

LARA MITRAKOVIĆ

SADRŽAJ

BROJANJE POGREŠAKA	5
Recept	6
Brojanje pogrešaka	7
Pet po pet	8
Crvene hlačice	9
Vičeš	11
Možda nikad	13
Razmak	14
Prljavo suđe	15
 NEMOGUĆNOSTI	 16
U danima poput ovog	17
Zatvori usta kad ide val	18
Da imam muda	19
Suspendiranje stvarnosti	20
P	22
Gusjenice	23
Žuti leptiri kamikaze	24
Palac desne ruke	26
Naša djeca	27
Jednog dana	29

RUKOPIS	30
Nije	31
Isforsirana pjesma	32
Bourdieu piše ljubavnu pjesmu	33
Sve više se bojim	34
5	35
Oročene zvijezde	36
Nakon dva	37
Poeta kurcens	39
OTOK	40
Ipak imam 4 žulja i praznu bateriju mobitela	41
Jesen	42
Svi umiru ljeti	43
Bog vidi	44
Bal planktona	45
Fantomski ud	46
Pronašla sam sunce u gradu kiše	47
Kako su livade uvenule ili kako smo zaboravili voljeti	48
Kako smo zaboravili govoriti ili kad me pita zašto dugo nisam napisala pjesmu	49
Mravi	51
Kako smo provele ljeto	52

O autorici	53
Impresum	54

BROJANJE POGREŠAKA

RECEPT

pucketaj prstima
skoči malo u zrak
dodaj sunčevih zraka
otvori prozor, otvori vrata, otvori srce
pomiješaj ljubav i nevinost, strah i zlatnu maštu
nasjeckaj na komadiće moj strah
zagrij ruke do vrenja zagrljajima
i spoji dva tijela u jedno
po želji dodaj koji stih, nemoj mariti za pravila
pripremi posude livada i bubamara
i pribor od mjesečevog srebra
ručajmo nagi
zadrži okus mog jezika
na laganoj vatri kuhaj okretaje zemlje
ne daj da prođu trnci tek tako
zadrži nas u trenutku
kao savršeni recept

u slast!

BROJANJE POGREŠAKA

jedan jedan dva

jedan jedan

proba

ššššš

jedan

tup tup

dobra večer svima

jedan dva tri

tup tup

proba

večeras za vas nastupa

orkestar u sastavu mene

mene mene mene

tup tup

jedan jedan dva

jedan jedan

ššššš

proba

nemoguće

me je

prebrojati

pre pre

brojati

a ti

jedan jedan dva

jedan jedan

proba

ššššš

PET PO PET

misleći na riječi
uvijek se spotaknem na istoj
pa oblacima sakrijem sunčan dan
preoblikujem ljude u igraće figure
i uvijek posegnem za zelenima
srce je kockica
ona uvijek pokazuje pet
pet po pet
uvijek oko pet
opet i opet
onda sam sretna
jer ne moram donositi odluke
sve je prepušteno kocki
ona uvijek zna što hoće
pet po pet
uvijek oko pet
opet i opet

misleći na riječi
uvijek se spotaknem na istoj
ali nikada
baš nikada
ne počinje istim slovom

CRVENE HLAČICE

kažu da je svemir bezgraničan
izbrisat ću svemir
izbrisat ću svijet
ti i ja sjedit ćemo u parku
i smijat ćemo se djeci koja padaju dok trče
uvijek smo znali kako se zabaviti
nikad se nismo znali zabaviti
ja sam žongler s lošom motorikom
i žongliram tvojim živcima
kažem ti da imaš pseće ime
i da mrzim tvoje crvene hlačice
obojit ću kosu u zeleno i mrzit ćeš je
kao što mrziš kad vičem
kad imam prohtjeve
i kad ti promijenim program na tv-u
čitala sam danas našu natalnu kartu
i u njoj piše da smo sjeban
još uvijek čekam da saznam nešto novo
danas si me nazvao samo triput
htjela sam ti otkinuti glavu
onda sam se pogledala u ogledalo
shvatila da sam luda
i da bi ljubičasta bila bolja od zelene

kažu da je život kratak
zašto sam onda odabrala tebe?
kažu da je život kratak
brojim na prste 20, 21, 22
jebote, lara, život je kratak
nađi neki smisao
izmisli teorem
izumi nešto

otvori dućan i nazovi ga po sebi
ili nabavi psa pa se naizmjenice šćite
eto, imam hobi -
svakoga dana odgajam tebe
(odgajam sebe?)

kažu da je svemir bezgraničan
izbrisat ću svemir
izbrisat ću svijet
ti i ja sjedit ćemo u stanu
svatko u svojoj sobi
ja gledat ću serije
ti ćeš gledat sport
ti pit ćeš pivo
a ja ću piti sok
ali ne ide to tako
život je kratak, lara, saberi se
učini nešto, počni čitat novine
sprječavaj ratove
počni zalaziti u plodine
ponašaj se normalno
postani ozbiljna
razgovaraj o politici
izgledaj mudro dok kimaš glavom
ili plati nekoga da to čini za tebe

kažu da je svemir bezgraničan
izbrisat ću svemir
izbrisat ću svijet
dovoljan si mi ti
i tvoje grozne crvene hlačice
ti i ja sjedit ćemo u parku
i smijati se djeci koja padaju dok trče
dijelit ćemo pivo i skupa radit show
jer ja sam tvoj ringo starr
a ti moja marilyn monroe

VIČEŠ

vičeš na mene jer uzimam tablete
uzimaš i ti, misliš da ne znam
zajedno tvorimo dugu
ja uzimam crvenu ujutro, ti narančastu
popodne uzimam žutu, ti zelenu
navečer uzimam plavu, ti modru
(nekad se slučajno zamijenimo)
a u ponoć se posvađamo oko ljubičaste
dobije je tko prvi stigne
i tko prvi pronađe sretnu ladicu
ne slavimo više rođendane
za prošli si mi kupio toster
pa sam shvatila da je bilo dosta

vičem na tebe jer ostavljaš dlake u kadi
vičeš na mene jer dolazim prekasno
već je devet i kamo bi se ja to skitala
vičeš na mene jer previše pušim
vičem na tebe jer otvaraš prozore a hladno je
radije bih da se smrzneš nego da se ugušimo u dimu
ali već smo ugušeni
vičeš na mene jer pišem pjesme o tebi
nisu lijepe jer su istinite

vičem na tebe jer uvijek kasniš
vičeš na mene jer previše trošim na odjeću
vičem na tebe jer nikamo ne idemo
vičeš na mene jer nemamo dijete
vičem na tebe jer čekamo dijete
ne želim da je curica i da sličići na mene
ne želim da je tvoje

vičeš

di ćeš

izmičeš

sad je sve nekako pretiho

MOŽDA NIKAD

sjetim se kolobara oko njegovih očiju
i nešto me stegne u prsima
pa vozim slalome po gradu
izbjegavam sve i svašta
biram duže putove kraće putove
uvijek nekad
i ne smijem stati
nikad
samo hodati hodati hodati
dok ne prijeđem milijardu puta
stostruku duljinu njegovih trepavica
uskoro ću sigurno ću
neću
kupiti bicikl
pa ću moći otići na planinu puštati zmajeve
tjerati vještice i kotrljati se niz padine
samo ne trčati trčati trčati
otrčati
daleko
jer daleko nema poznatog
vratiti se možda jednom
jer je jednom možda nikad

RAZMAK

između onoga što trebam
i onoga što trebaš
dlanovi se prerijetko spoje
dodiri su nedovršeni
sežu u daljine
i gutaju sve pred sobom
prstima oblikujem noć
tjeram je da pojede jutro
jer ujutro sam ružna
i sve što izgovorim pogrešno
ujutro oblačiš u tenisice
napuštaš moj krevet
i izlaziš iz stana

između onoga što osjećam
i onoga što osjećaš
između onoga što kažem
i onoga što kažeš
iz usta nerijetko izađe razmak

PRLJAVO SUĐE

dok pereš suđe
skupljaš suze u sudoperu
pa ih brzo brišeš spužvicom
u ritmu vijesti s tv-a
kažu da je jedna kap
sredstva za čišćenje
dovoljna da opere 70 tanjura
ali ti već cijelu večer stojiš nad tri ista
i uzaludno pereš cikličkim pokretima
možda te zajebala kompanija
možda prodavačica u dućanu
a možda su samo tvoje suze dovoljno jake
da ne shvaćaš
kako više ništa ne držiš u rukama

NEMOGUĆNOSTI

U DANIMA POPUT OVOG

u danima poput ovog
povraćam slova po prolaznicima
imam dojam da sam sve već rekla
pa recikliram predavanja o životu
aforizme i poslovice
vjeđe mi se spuštaju češće nego bih to htjela
a put do kuće čini mi se kao labirint sazdan od pogrešaka
u danima poput ovog
zrcalo je neprijatelj koji se posprdno smješka
ruke mlitave nakupine plastelina
knjige podsjetnici da je vremena sve manje
u danima poput ovog
ne želim biti ni sa kim
i želim biti sa svima
ali samo ako se pretvore u plačljivu želatinu
i obgrle me sa svih strana

u danima poput ovog
sve se svodi na čekanje
tramvaja, ljudi, prilika
svejedno
na svakom je semaforu crveno

u danima poput ovog
ne želim ustati iz kreveta

ZATVORI USTA KAD IDE VAL

postoji nekoliko razloga zbog kojih moram otići
kad sam jučer izišla iz stana prema položaju oblaka
mogla sam odrediti hoće li padati kiša
jedina gumica za kosu koju sam ponijela
raspala mi se u rukama
jutros su ribari u luci bacali pune kašete od stiropora
ostala sam dugo u toj škripi i uzvicima
popodne sam s brda gledala obrise grada
tamo imam najsnažnije ruke i glas slavuja
tamo se ne sjećam ničega i svakim kilometrom
odbacujem po jedan komad odjeća kao uteg
navečer su starci pjevali oko kolune
svaka je pjesma ljubavna svaka je nikad ili zauvijek
postoji nekoliko stvari zbog kojih moram otići
ujutro kad se probudim osjećam da te nema u gradu
cvrčci su usporili pjev na 126 puta u minuti
sunce izlazi petnaest minuta kasnije
znači da imam sve manje vremena za stvarnost
popodne je na plaži otac sina učio plivati
ponavljao je: *zatvori usta kad ide val*
dječak je zamahivao rukama borio se hrabro
u svojim batman kupaćim gaćama
ali nakon svakog vala popio bi malo mora
cijelu večer sam razmišljala
kako ni ja nikada nisam naučila

DA IMAM MUDA

da imam muda rekla bih ti:

uzela bih te odmah ovdje na stolu

iscijedila sve tvoje tjelesne sokove

ovako ću ti reći samo da sam čitala neke tvoje radove

i da nisi loš, možda ću se i nasmiješiti

možda ću ti reći i da imaš lijepu košulju

da imam muda rekla bih ti:

ovaj život je prekratak za igre mačke i miša

uzmi me za ruku i stvorimo nešto svoje

ali nemam

(ali nemam)

i ovako, tko bi želio ženu koja psuje k'o kočijaš

i provodi nedjelje popodne pušeći na balkonu

zamišljajući da ima muda

SUSPENDIRANJE STVARNOSTI

ako zažmirim
nitko me neće moći vidjeti
tako sam se igrala u djetinjstvu
ako stisneš oči prečvrsto
pojavit će se male šarene točke
ako ih spojiš prikazat će se kuća
ili cvijet
ili nasmiješena mačka

ako sjednem na klupu
pretvorit će se u livadu
i bit će proljeće
na moju livadu neće dolaziti djeca
tamo se će se goniti krda malih slova r
neulovljiva
iz kojih će isparavati sivi dim

ako uzmem notni papir
napisat će se arija
noćnih stražara i skitnica
pretvorit će je u papirnati brodić
s mojim imenom

ako prestanem treptati
možda ćeš sporije otići
možda će tvoji pokreti dobiti smisao
ali samo ako ih izvedeš unatrag

ako zaspim
snovi će postati stvarnost
ali nikada ne zaspim na vrijeme
i svi oni dobri dotad pobjegnu
ostanu samo babaroge i vampiri

koji buše balone od sapunice

zato u posljednje vrijeme često žmirim

i kad spojim točkice dobijem istu sliku

krdo neulovljivih slova r

zato me dugo niste vidjeli

iako vam se učinilo

da je to bilo baš danas

P

znaš da će se nešto loše dogoditi
kad sanjaš toreadore u borbi
s crvljivim svinjskim butovima
pokušavaju im pobjeći
ali crvi pružaju ružičasta ticala
nose teško svinjsko meso poput perja
na kraju ih prestignu i sruše
ostanu samo crveni plaštev
umrljani istom bojom

znaš da će se nešto loše dogoditi
kad u luku uplovi brod
s mojim imenom
a nemam konopac da ga privežem
pa samo klizne u sljedeću
ostavivši me s papirima punih riječi
koje mi nije dospio reći

znaš da će se nešto loše dogoditi
kad ne stižeš napisati pjesmu
jer si okružen sa svih strana
glasovima nepotrebnim i preglasnim
pa napišeš samo P
a ostalo ispari zajedno sa znojem
negdje na rivi
ili bilo gdje na svijetu

GUSJENICE

dok ležimo u sobi sami
i kosti nam pucketaju
poput plamičaka u kaminu
govori mi riječi
gomilaj ih u gusjenice
pusti da mi pužu po tijelu
ostavit će zelene tragove
koje će kasnije veliki antropolozi
postaviti kao dokaze
mape neupitne ljubavi
a kamo će poći
ti ćeš im narediti šaptom
najplahijeg vojskovođe
kad jednom napustimo sobu
spalit ćemo plahte
i oprati ruke benzinom
u strahu da prolaznici ne prepoznaju
što smo te noći stvorili
a ni sami nećemo znati

ŽUTI LEPTIRI KAMIKAZE

žutim leptirima kamikazama davali smo imena
ja bih ih ulovila za krila
zatim mrvila u prah
žvakali bismo im glave
povraćali žuti prah po čistim plahtama
jednom nam je jedan pobjegao
ali se zaglavio u uzavreloj plafonijeri
i izgorio
lovila nas je policija
odred zadužen za lov žutih leptira kamikaza
zašto nas lovite? oni će se ionako ubiti
upitali smo ih
nekako moramo prehraniti obitelj
odgovorili su
svakoga dana ponavljali bismo istu igru
ja sam u bijeloj prostoriji prala posteljinu
ti si u dnevnom boravku krpao lovke
leptiri su mutirali i pregrizli bi mrežu
jednoga dana oni će nas pojesti
govorio si
jednoga dana mi ćemo poletjeti
govorila sam
žutim leptirima kamikazama davali smo imena
onda sam sjebala stvar
jednome leptiru dala sam tvoje ime
nisam dala da ga pojedeš
pojeo si ga
sutradan nismo se probudili
pojeli su nas
dali su nam ime
poletjeli smo

odred zadužen za lov žutih leptira kamikaza
pronašao je naše otiske na cvijeću

PALAC DESNE RUKE

jednome dječaku oduzet je palac desne ruke
više nije mogao stopirati do kuće
više nije mogao kuglati
više nije mogao mahati majci na odlasku
više nije mogao crtati obris dlana bojicama na papiru
i više nije mogao sudjelovati u borbi palčevima
okrenuo se lijevoj ruci
igrao se noću njome ispod plahte
šaputao joj tračeve o desnoj

jednome dječaku oduzet je palac desne ruke
rečeno mu je da izabere prst bez kojega bi mogao
dugo je vagao svoju odluku i na kraju odlučio
tako je palac desne ruke otišao svojim putem
zadesila ga je tužna sudbina
jer nije mogao pokazivati
jer nije mogao nositi vrećice
jer ga nije mogao krasiti vjenčani prsten
jer nije bio dovoljno sladak

palac desne ruke sada plače u nepoznatoj zemlji.

NAŠA DJECA

naša djeca mrzit će svijet u kojem žive
ustajat će iz kreveta spuštajući prvo lijevu nogu na pod
prezirat će moje pjesme
i povraćat će od tvojih jutarnjih monologa
oni će biti mali ratnici ali samo u vlastitim glavama
jer bojat će se svega što vide i zaudarat će po naivnosti
oni noću neće spavati i mislit će da su vječno u krivu
od tebe dobit će moć vječitog kolebanja
a od mene sposobnost gutanja patetike
oni će pisati unatrag i smislit će vlastiti jezik
prelazit će zebru samo kad je crveno
jer vječna žudnja za strahom neće im dopustiti suprotno
oni se neće znati svađati i vrištati će samo vokale
dok svi ne pomisle da ne znaju ništa a znat će sve
oni će spaljivati knjige i valjati se u njihovu pepelu
radit će kule od naših organa i preslagivati stanice kako žele
naša djeca bit će vječno djeca jer ni mi nikada nismo znali drugačije
pljuvat će po svemu i voljet će sve
neće znati lagati ni plakati ni smijati se
pokušat će biti naša sušta suprotnost
a zapravo nam nikada neće biti bliži
pisat će pisma koja će bacati i voljet će ljude koji ih guraju od sebe
i kad su okruženi mnoštvom oni će uvijek biti sami
čitati će samo tragične biografije i putopise samotnjaka
oni neće nositi cvijeće na naše grobove jer ono brzo uvene
i ubijati će ih ta potraga za vječnim
zaboravit će naša imena čim ih izgovorimo
a noću se ničeg drugog osim toga neće sjećati
oni će osvajati najviše vrhove planina
i zazirat od gradova koje svi žele vidjeti
nositi će uvijek sa sobom neki dio nas
naš sin čitati će našoj kćeri moje pjesme

naša kći čitat će našem sinu moje pjesme
zatim će si lagati da nikada neće otići
pa će se smijati pa plakati pa tražiti riječi bolje od tvojih
pa tražiti riječi bolje od mojih i pronaći samo tišinu
oni će se gubiti pa ponovno pronalaziti
željet će sanjati ali nikako neće moći usnuti
jer ako zaspe možda sve što su dosad izgradili nestane
možda se probude kao drugi ljudi koji neće biti slika nas
naša djeca bit će budale kao što smo i mi bili
kći će pisati pjesme i izmišljati zemlje predugačkih imena
sin će goniti samoga sebe i nikada se neće uloviti
trudit će se sjećati ali će zaboravljati
trudit će se izreći nas ali nas nikada neće moći reći
kao što ni mi nikada nismo znali
naša djeca nikada neće biti stvarna
ali ja ću ih voljeti kao da su postojala

JEDNOG DANA

jednog dana mojom zbirkom
podbočit ćeš stol
u svojoj radnoj sobi

bit će vruć ljetni dan
kroz otvoreni prozor
mrzit će te vrijeme

pomislit ćeš
možda će i ona jednoga dana
učiniti isto

ali ona nikada ne piše za stolom.
vrući ljetni dani
obično donesu kišu

RUKOPIS

NIJE

prešućujem prošlost
koja će zauvijek ostati sadašnjost
dok u tvojim očima gore zemlje izlazećeg sunca
dok u mojim očima gasnu zemlje zalazećeg sunca
istodobno
kao u taktu
sat otkucava milisekunde
gušenje se provodi u slogovima
bez reda
nije li to urnebesno smiješno
nije li

ISFORSIRANA PJESMA

isforsirat ću pjesmu
napisat ću bilo što
imam temperaturu
možda od tebe
možda od otvorenog prozora u kišnoj noći
isforsirat ću pjesmu
to mi najbolje ide
nekoliko riječi o izgubljenosti
smislu života
i prolasku ljubavi
što ti više treba?
tresem se od temperature
ili od tebe?
trese mi se šalica dok ispijam čaj
čujem otkucaje srca u lijevom uhu
i neke čudesne linije vidim na plafonu
isforsirat ću pjesmu
poslat ću je svima mejlom
možda mi netko donese tebe
pa otkrijem uzrok simptoma
možda mi usput donesu i puding
od čokolade jer ne volim vaniliju
možda mi netko donese kišu da je išamaram
jer već je dosadna
i jer sam zbog nje dobila temperaturu
ili zbog tebe?
nije ni bitno
isforsirala sam pjesmu

BOURDIEU PIŠE LJUBAVNU PJESMU

ispunila si mi sva polja
izludila habitus
nemam iskustva s ovakvim stvarima
ako nastavimo ovako počet ću koristiti jezik niže klase
jer moje polje kulturne produkcije
ne dopušta riječi kojima te želim zvati
potrošio sam sav ekonomski kapital na tebe
socijalni uz tebe nemam jer kad te vidim zamuckujem
a i kulturni sam negdje putem zagubio
jer znanja više nemam o onom što me zanima
i ne proizvodim ništa što nema veze s tobom
draga, vrati mi moju mušku dominaciju
ja tebi nisam ništa uzeo mada probao sam sve
mislio sam da je jezik moj medij moći
a ti si me pobijedila ne izgovorivši ni riječi
ostao sam sâm bez struktura i bez prakse
od intelektualca u usponu postao sam običan ljakse

SVE VIŠE SE BOJIM

sve više se bojim propuštenih prilika
ljudi koji mi vole pljuckati u lice dok pričaju
stoje preblizu
kao da žele prebrojati crtice u mojim očima
sve više se bojim i prepunih ulica
zato šećem samo noću
kad srećem čistače i pijance
oni mi barem neće gatati iz pogleda
sve više se bojim izgovorenih riječi
kako će se okrenuti protiv mene
kako će me jednog dana ugušiti u snu
sve više se bojim i božićnih blagdana
pogrešno kupljenih poklona
pregovaranja oko kićenja bora
crvena ili plava
zlatna ili srebrna
sve više se bojim i rođendana
ne želim ikome pustiti da me odbrojava
ne želim da itko slavi ono što me prestravljuje
bojim se i klaunova, maskota svih vrsta
bojim se soka od ananasa
i malenih pasa i djece
bojim se motora, ruča i šišmiša
petardi, pčela i vampira
buđenja u četiri i četrdeset
lijeganja u ponoć i pedeset
sve više se bojim i sebe
pjesama koje ne mogu dovršiti
pa ih ostavim bez kraja

5

nekad sam pisala pjesme
velike, sjajne, kratkog roka trajanja
sada više nema vremena za to
tata ih čita i smije mi se
mama me pita hoću li ikada napisati sretnu
prijatelji pitaju kako sam i spavam li ikada
danas proučavam terorističke organizacije
sve ovisi o tome kako kocka padne
i tako shvatim da je prošlo 5 mjeseci
otkako sam napisala pjesmu
ni ovo nije jedna
tata će se opet smijati
mama sve manje razumjeti
a ja ću se pretvoriti u knjigu
koju nitko neće znati pročitati

OROČENE ZVIJEZDE

spavajući oročavamo
zvijezde u staklenci
poklonjene nam kao djeci
kad smo ih još mogli vidjeti
sada ih pokušavamo založiti
ali nitko ne prepoznaje
njihovu vrijednost
(kakva korist od prazne staklenke?)
pa zauzvrat dobijemo uputnicu
i utješne riječi psihijatra
to je sve od stresa
uvečer ipak na noćni ormarić
stavljamo staklenku
i ugasimo lampu
plafon se ispuni zvijezdama
u trenu kada usnemo

u trenu kad usnem
sjetim se tvojih zadnjih riječi
izgovorenih kroz prašnjavi trak svjetla
često
u posljednje vrijeme sve rjeđe
imat ću osjećaj da smo opet u istom sunčevom sustavu
pa otplovim dalje na vlastitom kometu
noseći pretijesno astronautsko odijelo
koje me steže oko vrata

NAKON DVA

uvijek krene nakon dva u noći
obučem čupave čarape
pogasim sva svjetla
zapalim cigaretu
operem zube
legnem
upalim pa ugasim televizor
ne mogu disati
skidam čarape
prebacujem se s boka na bok
piše mi se pjesma ali mi se ne da ustati
smišljam sulude scenarije
upalim pa ugasim televizor
ne mogu disati
igram se skrivača s vlastitom sobom
ustanem
zapalim cigaretu
dim podsjeća na oblake na mom otoku
natočim nešto u čašu
popijem još jednu
zapalim cigaretu
dim podsjeća na san koji pokušavam uloviti
vratim se u krevet
navučem čarape
upalim pa ugasim televizor
ne mogu disati
što u ovo doba rade ljudi koje poznajem?
spavaju li baš svi?
nastavljam sa suludim scenarijima
čitam tuđe pjesme u pola tri
ne želim napisati svoju u pola tri
skidam čarape

sjednem na rub kreveta
napišem pjesmu
nisam zadovoljna
ponovno legnem
upalim pa ugasim televizor
ne mogu disati
bojim se snova
bojim se stvarnosti
nigdje više nije sigurno

sutra možda zaspim prije dva

POETA KURCENS

ako ikada o meni budu pisali
velebni kritičari
zaljubljenici u poeziju
tvorci čudesnih nerazumljivih sintagmi
napisat će
pisala je jednostavnim jezikom
motivi seksualni, more i sol (bol)
pisala je suviše autobiografski
nije znala pobjeći u apstrakciju
kao da je cijeli život pisala istu pjesmu
tek svaka deseta bila joj je prolazna
bila je kuja samo u pjesmama
samoprozvana kraljica patetike
sve u svemu
poeta kurcens

OTOK

IPAK IMAM 4 ŽULJA I PRAZNU BATERIJU MOBITELA

a vidim nas kako ganjamo djecu na otoku
imaš dovoljno sijedih da mi stanu u šaku
imaš ruku preko mojih ramena
imaš riječi koje govore vjetar kroz čemprese
tjeraju gusjenice i možemo hodati
bez straha od nebodera
nemam više žuljeve na stopalima
ne bole me leđa i govorim hrabro
poput rakova na stijenama
naša djeca imaju kamene ruke
nježnije od oblaka
saginješ se da im objasniš smjer vjetra
kako je svejedno hoće li brod isploviti
jer ostajemo ovdje čekati najduže zalaske
ostajemo ovdje jer smo dočekali sebe
i svejedno je ako padneš
uvijek se dočekaš na mekano ć
magični zvuk u obliku prstena

JESEN

da sam na jedan dan
Bog ili bog
sažela bih jesen
u žuto-narančastu kockicu leda
pa bih ljeti
posebno vrućeg dana
kada poželim da sam
netko drugi
negdje drugdje
negdje nigdje
ubacila kockicu jeseni
u vrući čaj
sjela ispod palme
a ispod mene
množilo bi se pastelno lišće
gnjilo
mirisalo bi
kao da je baš sve
u savršenom redu

SVI UMIRU LJETI

ovoga ljeta svi su
odlučili umrijeti
tako će barem misle
ostali više pa(m)titi
treba obući crnu odjeću
pržiti se na suncu
piti više vode
suze dehidriraju tijelo
smislila sam pravu stvar
postat ću čovjek
koji ljeti zlatnim pribadačama
kači osmrtnice
na oglasnu ploču
ako slučajno nestane
tinte ili papira
stajat ću na glavnom trgu
izvikivati podatke
opisivati fotografije
izmišljati pustolovine preminulih
u crnoj odjeći
na plus četrdeset
ispod cvjetnog suncobrana

ja ću umrijeti u jesen
ožalošćeni će doći
u ribarskim čizmama

BOG VIDI

na željeznim vratima ograde
u seoskom naselju
piše:
Bog vidi
jozo češe jaja pred crkvom
župnik pije iz ploske
koju skriva pod haljom
ante vara maru s rodicom katom
mare ogovara katu
kate ogovara maru
kasnije zajedno pletu
i ogovaraju ivu
jer se nikad nije udala
a ima dijete
i završila je fakultet
najvažnije je da nedjeljom
svi zajedno idu na misu
zornicu, jutarnju, popodnevnu
nekad i večernju
ovisno o popijenom vinu
djeca psuju i trče
životinje samo trče
Bog vidi
piše velikim tiskanim slovima
hvala Bogu da Bog vidi

BAL PLANKTONA

meni je uvijek toplo u drugom mjesecu
govorim u snu i ulazim u more do pupka
na toj dubini isplivaju rečenice
koje se ne sjetim izgovoriti
poput plimnog vala strovaljuju me u plićak
kada sam riba moje škrge obično ne rade
i umjesto narančaste postajem crna
sluzava neman iz pijeska
kad mi more dotakne trepavice
to je kraj
tad nastupa vrijeme stapanja –
tada sam i voda i prozirna i sol i pitka,
toliko sam velika da ne stanem
ni ispod sveg kamenja na svim plažama
toliko bliještim da sam kao bal planktona
kao prvo sunce nakon dva tjedna mraka

meni je uvijek toplo u drugom mjesecu
tad se budi misao o proljeću
govor iz sivog prelazi u maslinasto zeleni
nekako je lakše otvoriti prozor
zagristi jabuku
dobro protegnuti ruke i noge
prihvatiti san

FANTOMSKI UD

još uvijek me zaboli
pa poželim staviti oblog
od kadulje i lišća limuna
ubranih na mome otoku
još ponekad mašem besciljno i beskonačno
nekad prema istoku
nekad prema otoku
nekad prema zapadu
(možda jednom pogodim gdje je)

PRONAŠLA SAM SUNCE U GRADU KIŠE

Antoni

jutros je padala kiša u zimbabweu
triput si kihnuo na sunce
mjesec trči za nama sve do jutra
pokušava okrenuti riječi naopako
arbarh alib mas rečuj
danas je sve drugačije
psi su sinoć ganjali duhove u glavnoj ulici
djeca koja su se dotad smijala utihnula su
više nisi vidio onu djevojčicu koja se pravila da zna što radi
i neprestano se smijala
jutros na visu, otoku snova i pogrešaka
izgubljena je prošlost ispisana na mostovima
ispisana na klupicama i stepenicama
na tvome vratu, mojim bedrima
našim usnama
sutra u zimbabweu opet najavljuju kišu

KAKO SU LIVADE UVENULE ILI KAKO SMO ZABORAVILI VOLJETI

ujutro prstom prelazimo po prozoru
hladnoća se skuplja u točku najvišeg vala
okruženi smo izobatama i ako staneš na njihov obod
lebdiš iznad otoka, gledaš mu u golo, izbrazdano tijelo
vjetar otkida grane borova, prvo mrmori
onda polako spajaš slogove
livade su uvenule, to je kao da ti kažem
zaboravili smo voljeti, otrgnuli smo nokte
iz prstiju šiklja krv, više se ne znamo smijati
samo naginjemo glavu udesno naslanjamo na rame
rečenice i sličice iz crtanih filmova
ako zažmiriš, one se pokreću i vlati trave
ponovno se njišu na vjetru dok ih ne proguta
neptun, bog golih prsiju i harpuna kojim
nabada brodove kao ja jutros prstom
raštrkane volontere koji kupe smeće na oluji
i ne vide kako lebdiš iznad svega
govoriš kako ulazimo u razdoblje pesticida
remorkera punih nafte iz naših žila
govoriš, to je gore od retrogradnog merkura
s prozora ih prstom gnječim kao mrave
iako ni jedni ni drugi nisu ništa pogrešno učinili

KAKO SMO ZABORAVILI GOVORITI ILI KAD ME PITA ZAŠTO DUGO NISAM NAPISALA PJESMU

rekla bih joj da razumijem njene riječi
ali nije lako rasti u suprotnom smjeru
vezanog korijenja za morsko dno
oči se lako naviknu na plavu kao mir
tonova kad izgovoriš plavo
kao da ne postoji nijedna druga boja

rekla bih joj kako smo učili plivati
kako je umjesto krvi tekao sok lubenice
kako se sjećam ljepljivih prstiju i smijeha
klizavog kamenja i straha od pčela
bila sam gospodar grebena, rekla bih joj
kapetan broda od stiropora

rekla bih joj brodovi dobivaju imena
po članu obitelji, po ljubavi, po temelju kuće
po onome koji će nastaviti hraniti
što ćemo sada imenovati
i po kome?

rekla bih joj gorčina debele morske trave
ubije se octom pa je grizemo uz vino
i slanu ribu, škiljimo kroz oblost čaše
smijemo se nepravilnim licima na čijim
površinama umiru komarci i vinske mušice

rekla bih joj noću se grijem na toplom
kamenu kuća, tako znam da je ljeto
i da sam na sigurnom, po mirisu
određujem datum i vrijeme odlaska
naprimjer: smilje je vatra i mokra odjeća,
kraj lipnja, zatvoreni krug

rekla bih joj glavnina nije zapisana
tko će to napraviti? rekla bih joj
koliko nas je ostalo? sjedimo predugo
prekriženih ruku, tišinom pristajemo na tišinu
kao što su oni na grlenost uzvraćali još jačim glasom

rekla bih joj skrivamo se u mraku, na lice
nanosimo domaću rakiju umjesto ratničkih boja
možeš namirisati naše vrenje, ali nećeš nas naći
govorimo tajnim jezikom, kad kažemo šuma
ne bude šuma, bude more dublje od aninog uzdaha

rekla bih joj, ako napišem pjesmu
srušit će se svijet, lastavice odseliti na sjever
ugasit ćemo ljeto poput opuška
svatko na svojoj nadlanici
prekriženih ruku neću izgovoriti ni riječ.

a rekla bih joj, vrijeme je da naučimo imenovati stvari
ovo je veslo, rekla bih joj
moramo naučiti ploviti

MRAVI

napali su nas mravi
dok smo ležali na plaži
ponuđeni kao praline
u dopola pojedenoj bombonijeri
došli su polako
okupili svoju vojsku
skrivali se iza iglica bora
srasli nam s kosom
pustili smo da nas prevari sunce
predali se bez borbe
smrdjeli smo po rumu
i kremi protiv komaraca
to ih nije spriječilo
nosili su nas kao gulivera liliputanci

KAKO SMO PROVELE LJETO

gole na kamenu kao gušteri
rekle smo ljetu, ljeto
ti si naše ljeto
naš lijek protiv nesanice
naša nova snaga u leđima
i mišicama
ljeto, ti si najbolje vino
čak i kad pijemo ono najgore
ti si najmutnija i najtočnija
uspomena istovremeno
ti si nečije tople oči
onih nekoliko riječi
koje te natjeraju da povjeruješ
nema boljih od tebe, od mene
kako smo provele ljeto
dižući glavu visoko do sunca
da nijedna zraka ne propadne
dale smo ime svakom valu
preko soli na koži nosile more doma
objesile smo grudnjake na vješalice
i onda zaboravile kamo
poljubile smo ljeto u usta
i tiho mu rekle
spasi nas od svega što tek dolazi

Lara Mitraković

Rođena 1992. u Splitu. Diplomirala je na odsjeku kroatistike i sociologije Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Za zbirku *Brojanje pogrešaka* osvojila je nagradu Grada Karlovca Zdravko Pucak. Objavljivala je pjesme na brojnim portalima i u časopisima te je gostovala na domaćim i međunarodnim književnim festivalima. Jedna je od autorica uvrštenih u zbornik književne grupe 90+ *Netko podvikne, djeca odrastu*, koji je objavljen 2018. Pjesme su joj prevedene na rumunjski, slovenski, grčki, češki, engleski i francuski.

Objavila: *Brojanje pogrešaka* (poezija, 2016); *Dva puta za jug* (poezija, 2019).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 87

Lara Mitraković

BROJANJE POGREŠAKA

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2025 Lara Mitraković

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2025

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

StockSnap / Pixabay.com

Objavljeno

16. veljače 2025.

ISBN 978-953-374-317-2 (HTML)

ISBN 978-953-374-318-9 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-319-6 (PDF)

ISBN 978-953-374-320-2 (MOBI)

Prvo izdanje

Matica hrvatska, Karlovac, 2016.

Knjiga je objavljena uz financijsku podršku Zaklade "Kultura nova", Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju financijsku podršku.